



Thesis I.

REcè Demosthenes: *μανία γδ ἔστιν, ὑπερδυναμίμιν ἐμποιοῦν τι.* Et Theodoretus. *ὃ δὲ ἴα κεκρυμένα ζητεῖν.* Nam quæ supra nos, nihil ad nos, quæ ingenium nostrum & captū exsuperāt, quid ea scrupulosè rimemur? quæ judicij aciem excedunt, superbè sectemur? Frustraneus sane & irritus in his omnis erit noster conatus, multo minus felix vel prosper successus.

II.

Ejusmodi *ὑπερθεωσια* & *ἀπλῶς ἄγνωσα* sunt res divinæ, & omnia sacra quæ Deum personis Trinum, & Essentiâ unum ponunt, & exhibent. Hæc sunt verè mysteria & arcana, hæc sublimia & nobis abscondita Johan. i. v. 8. Quæ si naturæ oculis intueri, mentis humanæ acie indagare, & solis Philosophicis disquisitionibus exhaurire, ac metiri conabimur; ad scopulum ibimus, confundemur, & pœnam Dei horrendam incurremus. Nam qui mel multum comedit, non est ei bonum, sic qui scrutator est majestatis, opprimetur à gloria. Prov. 25. v. 27.

III.

Nos igitur cum Paulo ex Epist. ad Rom. ii. v. 33. exclamamus: O profunditatem divitiarum, & sapientiæ, & cognitionis Dei, quam inscrutabilia sunt judicia ejus, & impervestigabiles viæ ejus, quis cognovit mentem Domini, aut quis illi fuit à consilijs. Hoc etiam si Adversarij studiosè observarent, non sanè appeterent habere cognitum, quod Deus voluit esse secretum, non mysteria divina iam rigorose inquirent,